IV. évfolyam. 1910. január hó 29. 5. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . . 8 korona
Félévre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona
Kiadja: a »Jánosháza és Vidéke« lapkiadóvállalat.

Dr. MARTON ADOLF
felelős szerkesztő.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők.
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA

A munkáskéz értéke.

Brüsszelből érdekes és megszivlelésre érdemes hirt hoz a táviró. Egy Charles nevü jumeti üvegmunkásnak nemrég levágta karját az államvasutak egy mozdonya. A munkás kártéritési pert inditott az állam ellen s mivel be tudta igazolni, hogy havonkint 600 frankot, vagyis közel 500 koronát keresett a keze munkájával, a charleroi-i törvényszék 105.084 frank kártéritést itélt meg Charlesnak. Belgiumban tehát a munkás karjának értékét 100.000 frankra becsülik.

Hogy ezt a jelentőséges hirt egész valójában megértsük, tudnunk kell, hogy Belgiumban csaknem hihetetlenül virágzik az üvegipar s az ezen a téren működő munkások nagyon szépen keresnek. Még tiz évvel ezelőtt nem volt ritka az olyan munkás, aki 1200—1800 frankot keresett havonként. Ezek a munkások — hisz tehetik — uri módon is éltek s a pezsgős vacsorák, költséges kalandok épen nem tartoztak a nagy ritkaságok közé a munkásvilágban. Azóta az üvegfuvó iparban is teret foglaltak a gépek, ami a munkabér leszállitását vonta szükségkép maga után. Mindazonáltal még ma is nagy azoknak a munkásoknak a száma, akiknek havi keresete eléri, sőt meghaladja a 600 frankot.

Belgiumban különben hozzá vannak szokva a magas munkabérekhez s a fenti hir legfeljebb a mi munkaadóinkat fogja kellemetlenül érinteni, akik bizonyára ludbőrösen gondolnak arra, hogy a munkabér emelkedésének s a munkáskéz megbecsülésének korszaka nálunk is elérkezhetik.

Kétség sem férhet hozzá, hogy a világ e fordulásán etikai szempontból csak örülni lehet. Régi igazság, hogy a hatalmasok, a gazdagok jólétét a munkáskezek ezrei teremtik meg. Ezt eddig nem igen vették fontolóra sem az egyik, sem a másik oldalon. Sőt az egyiken még most is kézzel-lábbal tiltakoznak az ilynemü felfogás ellen s ügyész után kiabálnak, ha valaki ily »tévtanokat« mer hirdetni. A másik oldalon — évezredes keserü tapasztalatok s a maguk kárán — rájöttek erre az igazságra s immár elég nyomatékosan, hirdetni is merik.

Nálunk, ahol nagyon sokan vissza szeretnék állitani a jobbágyság intézményét, a dzsentri- és lateinergőg országában még sokáig nem fogják értéke szerint megbecsülni a munkáskezet, sem pedig azt, amit ez jelképez, a mun-

Pistuka.

Irta: Szécsi Ferenc.

A villamos vasuti kocsi a Városliget felé robogott.

Jobboldali szomszédom, egy nagyon kövér asszonyság, fekete viaszkosvászon-táskát tartott a kezében. A táskából egy kis kutyának a feje kandikált elő. A derék nő erélyesen szoritott engem a baloldali szomszédomhoz, az apró eb pedig minduntalan a kezem után kapkodott. Bal szomszédom, egy fogyatékos ruházatu polgártárs, gyanus tartalmu csomagot tartott a térdein. Ennek a csomagnak tartalmát, a felém csapó illat után itélve, érett sajtnak és hagymás kolbásznak véleményeztem.

Vegyes érzelmekkel néztem szét a kocsiban.

Velem egy sorban egy fitosorru felsőbb leányka mosolyogva olvasgatott egy könyvben, melynek a cimlapját gondosan rejtegette. Arrébb egy keleties arcu hordár ült, madárkalitkával, kávédarálóval és tollaspárnával térdein. Mellette egy kis honvédhadnagy felváltva gyönyörködött a kardjában meg lakkcipőiben és időnkint a pisze kisasszony olvasmányába kacsintgatott. A sarokban egy öreg ur szundikált, pápaszeme az orra hegyére csuszott, észre is lehetett venni a szegény öreg szomoru ábrázatán, hogy nem lát álmában.

Szemben két fiatal apáca ült, szerényen lesütött szemekkel. Mellettük egy huncutarcu kis diák, aki édesfagyökeret rágicsált, egy pörgekalapos egyéniség, aki egy krajcáros ujság mindennapos szenzációin szemmelláthatóan szörnyüködött, és egy elegáns kis uriasszony, akinek a kocsikeréknagyságu kalapján óriási kék rózsák, lilaszinü cseresznyék es zöld kacsák bólintgattak és aki ibolyaillatu csipkekendőjét orrocskája alá szoritva, haragos tekinteteket vetett az ártatlan ujságolvasóra, akit ugylátszott, sajt és kolbászcsempészéssel gyanusitott.

Ennek a társaságnak a szórakoztatására a vasuti három aranyossipkás ellenőre gondoskodott. Ezek az urak ugyanis ötpercnyi időközökben egymás után érdeklődtek a jegyeink iránt és felváltva szidták a kalauzt.

A Rákóci-ut végén uj utasok szálltak fel a kocsiba. Előbb egy hamisképü öreg dada, akinek dusan hímzett hófehér atlaszköpeny volt a vállára boritva. A köpönyeg fodrai közül rózsaszinü babaarc bámészkodott ki a külvilágba. A dada után a németcsászárbajszu kalauz, kacér és kézzelfogható előzékenységgel egy bájos, szőke uriasszonyt segitett fel a perronra.

A jövevények az apácák mellé telepedtek, akik még mindig lesütött szemekkel néztek szerteszét.

A csecsemő leányos arcu kis mamája elpirult, mikor észrevette, hogy a bennszülött utasok tekintete érdeklő, kiváncsi kedvteléssel pihen rajta. Halk, elfogult hangon kért jegyet. Finom, előkelő lényén meglátszott, hogy kinosan hat rá a kéretlen közfigyelés. Ibolyaszinü szemei csak akkor ragyogtak fel, mikor mosolygó gyönyörüséggel nézett kicsi gyer

STERN MÓR FIA hornyolt tetőcserép-gyára Jánosháza. Számos elismerő levél és kitüntetés. Állandóan kapható: I. rendü tégla 32 K.
II. „ „ 24 „
Hornyolt tetőcserép: - - - - - - - - - - 80 „
Apró tetőcserép: - - - - - - - - - - 40 „

kát. Sem az anyagi, sem a szellemi munkát. Hisz nálunk még ma is az a legbecsültebb, a legelőkelőbb foglalkozás, ha valaki őseitől rámaradt birtokainak jövedelméből él meg s abból uraskodik. Hisz nálunk még ma is nemcsak a keze munkájából élő munkást, hanem a szellemi munkást, a »Skribler«-t is megvetik és lenézik.

Ebben rejlik tehát a külföldről érkezett hir horribilis jelentősége. Megtanulhatjuk belőle, hogy virágzó, művelt s jólétnek örvendő államokban mekkora értéket tulajdonitanak egyetlen munkáskéznek. Sőt ebben a törvényszéki ítéletben, mely az államot kötelezi kártéritésre, benne van annak elismerése is, hogy az állam virágzása és jóléte egyenesen a munkáskéznek köszönhető.

Sok ezernyi munkáskéz sok milliónyi érték, melyet meg kell becsülni s meg kell védeni minden ellenséges támadás ellen!

Szinház Jánosházán.

...Itt van a tél, a hideg tél közepe...

Éppen jókor jöttek a szinészek; farsang van. Ha máshol nem, legalább a szinházban mulathatunk. Ezeket a téli, unalmas estéket mégis valahogyan agyonütheljük itt. Találkozunk szomszéddal, komával s kellemesen elcseveghetünk. Mikor meg a függöny felgördül, gyönyörködhetünk a játékban, a szinészetben, mely — »minden művészetek fején a korona.« Csak árny, amit teremt a költőképzelet, mert a szinészek adják meg neki a lelket, az életet. Övék a hatalom az embersziv felett; déznek egyaránt mosolyt vagy könnyeket. Mindig egyformán érzünk a hőssel; félünk vagy remegünk, jajgatunk vagy kacagunk. Mert hát ilyen az élet is!

Az idén sokkal rendezettebb, sokkal fegyelmezettebb, sokkal jobb szintársulat szórakoztat minket, mint taval. Mégis az érdeklődés igen lanyha. — Lehetséges, hogy az okozta, mert az első — bemutatkozó-előadás: nem tarthatták meg, melyre »A suhanc« c. darab volt kijelölve. De ennek nem a szinészeink, hanem a rossz, esős, sáros idő volt az oka, mert a felszerelést vivő kocsiaik valahol a kátyuba bennragadtak.

Igy került bemutatóra pénteken — január 21-én — »A bolond« c. szindarab. Igen kevesen jelentek meg. Pedig érdemes volt megnézni a darabot. — Bimbillát, akit az utszélen szedett fel a bolond, az őrülésig megszerette. A leányt azonban elcsalta tőle Deli lovag. Mikor bucsuénekét hallotta Bimbillának, meghasadt a szive a szegény bolondnak. Ezt a drámai jelenetet megrázóan játszotta Farmosi Sándor, mint bolond. Szinte borsódzott az ember háta. Az érzelmeket kitünően tudta kifejezni. Beleélte magát egészen a szerepébe. Szécsi Emma, mint Bimbilla, szép hangjával, mellyel kitünően bánik, kedves modorával mindjárt az első fellépténél megszerettette magát.

Korda Sándor, mint Deli, csengő, rendkivül erős baritonjával sok tapsban részesült. De kijutott belőle az előbbi kettőnek is bőven.

Szombaton — január 22-én — Földes Imrének nagy sikerü darabját a »Hivatalnok urak«-at adták elő. Ebben a társadalmi életképben — Róth raktárnok bünös manipulációkat végez és végeztet munkásaival, a családjáért. Rájönnek — maga a gyáros is — és öngyilkos lesz. Barna Gábor osztályvezető váltót hamisit Róth nevére, később sikkaszt, hogy adósságát kifizesse. A hiányt felfedezik, a családjának is tudomására jut, felesége elhagyja, — szélütés éri. — Korda Sándor, (mint Barna Gábor osztályvezető) a lelki izgalmakat, a kétségbeejtő helyzeteket, az őrülési rohamokat remekül játszotta. Nagyszerü volt Kiss Árpád, (mint Róth raktárnok) ebben a szerepében, különösen, mikor rájönnek turpisságára. Kitünt még Farmosi Sándor, (mint Feleki hivatalnok), Kun Dezső (Hercog mint töpörtüs hivatalnok), a maszkja, — mesés volt, azonkivül K. Kövi Kornél, René szerepében.

Vasárnap — 23-án — Konti Józsefnek óriási sikert aratott operettjét »A suhanc«-ot adták elő. Elizbe beleszeretett Morin Emil és el akarta venni, de hozzátartozói ellenezték. Józsi, Eliz testvére, bevádolta Morin Emilt apjánál, Morin tábornoknál, hogy családjukat meggyalázta. A tábornok, mint becsületes ember, most már kényszeritette fiát, hogy vegye el az egyszerü lányt, ha a katonaságtól visszajön.

Német Anna, mint suhanc, csupa élet volt; pajkosságával sokszor megnevettette a közönséget. Kitünt Szécsi Emma, ismét énekével; Famosi Sándort megtapsolták, ujra elénekeltették vele a köszvényről regélő énekét.

Nagy derültséget keltett Szántó Jenő, mint Bizot gyám, valamint Ernyei Emil, mint füszeres. — A közönség is nagyobb számmal jelent meg; az érdeklődés fokozódott, de még mindig nem abban a nagyságban, mint kellett volna.

Hétfőn — 24-én — Stojanovits Jenő nagysikerü operettje került szinre. — Miska, a csipkeverő szereti Haemskerl tulipántermelő leányát, Évikét. De mivel szegény, nem adja hozzá. Miska busul. Ekkor Don Bombaldilas elviszi egy királyi lakba. Egy év mulva visszahozza. Kinevezik gróffá, mert a királyi család körül nagy szolgálatot tett. A tulipántermelő most már hozzáadja leányát, Évikét

Szécsi Emma excellalt. A »csók király«-t remekül játszotta. Dévajul adta szerepét. Hajósdala, kurjantásai oly szépek voltak, hogy meg kellett ismételnie. Szinte lesték énekét. Kövi Kornél, Évikét bájosan és kedvesen adta, csókolnivaló volt. Mint mindig, most is ki kell emelni Kordát, ki daemoni mozdulatokat végzett, valamint Szántó Jenőt is. A darab sikeréhez hozzájárult Német Anna és Ernyei Emil is. Kedden 25-én — Buridán Szamara került szinre.

Georges Boullaina nővadász, ki után hármasával is mennek a nők. Micheline-t nem akarja szeretni, pedig az eped utána. Később csapdába kerül, választania kellene Lucien felesége és szeretője között, most Micheline-t választja.

---

mékére, aki ijedten jártatta végig kerekre nyitott nagy, fekete, szemeit az utasokon.

A testes hölgy mutató ujjával kedveskedve szurkált a baba felé. Aztán hozzám fordult:

— Szép gyerek. Nekem is van már ilyen unokám.

Elismerően bólintottam. A leleplezett nagyanya pedig a dadát kérdezte: — Ugy-e leány?

Az öreg nada megvetéssel nézett végig a kövér asszonyságon és sértődötten felelt: — Soh'se lány ez. Fiu.

Majd a szép mama felé fordulva hangos mérgelődéssel egészitette ki: — Hallotta a nagysága? Lánynak nézték a Pistukát. No csak az kéne!

A röstelkedő kis mama alig birta lecsöndesiteni a felháborodott matrónát.

Ezalatt a hadnagy azon erőlködött, hogy előrántsa a kézelőit és monoklit szoritson a szemébe. Az ujságolvasó félretette a nyomtatásban füllentő közvéleményt és ő is kacérkodni próbált a szemrevaló uj utitárssal. Sőt az az egyén is, aki a lehangoló illatokat terjesztette, barátságosan mosolygott a kis gyerekre, hogy a bájos mama figyelmét magára vonja. Csak a sunyi kis diák találta szükségesnek, hogy alattomban csunya arcfintorgatással ijesszen rá a Pistukára.

Pistuka rémülettel meresztette szemeit a haszontalan nebulóra, aztán hirtelen lecsukta a szájacskája sarkait és hatalmas bőgésre fakadt. Olyan kegyetlenül visitott, hogy az utasok idegesen kapkodtak a füleikhez. A kövér asszonyság kis kutyája ugatni kezdett és minden áron ki akart ugrani a táskából. A szunditásából fölijedt öreg urnak az orráról lecsuszott a pápaszem. A nagykalapos dáma bosszusan pisszegett. Sőt még a hordár is rosszalóan rázta a fejét.

— Nana Pistuka nem szabad sirni! — szólt a kicsikéhez, miközben csitító mozdulattal emelgette a kalitkát.

Pistuka egy pillanatra elhallgatott, de csak azért, hogy rögtön ujult erővel kezdjen megint az orditásba.

A szőke mama szörnyen röstelte a dolgot és a kajánul mosolygó dadával együtt fáradozott azon, hogy a babát elhallgattassa.

Végre-valahára nagyneheznen sikerült is a lecsöndesités, még pedig egy csörgő segitségével, aminek a fehér csontnyelét Pistuka mohón kapta szájába.

— Fogzik a baba, — szólt mély gordonkahangon és szakértő fejbólintással az impozáns nagymama.

A vén dada kicsinyléssel nézett körül.

— Nem fogzik az. Csak nincsen hozzászokva mindenféle — emberekhez.

Mindezek alatt a kis diák ártatlan arccal nézett ki az ablakon.

Egy darabig csönd volt a kocsiban és már-már elpihent a fölzavart közhangulat.

Egyszerre Pistuka ismét kerekre nyitotta szemeit és merev reám szegezte azokat. Hirtelen földerült a pofácskája és boldog mosolygás terült el rajta. Aztán hangos örömrivalgással mutatott reám a csörgőjével.

— Papa! Papa!

Én diszkrét közönnyel és komoly tartással fogadtam a gyermek sajnos tévedését. De utitársaim közt a váratlan kijelentés felette derüs szenzációt keltett.

Először is a diákkamasz kacagta el magát hangosan és szemtelenül. Valóságosan fickándozott az elragadtatástól, pedig majd megfult a hirtelenül lenyelt édesfától. A hadnagynak a nevetéstől úgy szétnyilt a szája, hogy a szeméből kiesett a monokli. Az apácák még mélyebbre sütötték le a szemeiket. A pisze felsőbb kisasszony hamiskás mosollyal

Korda, mint nőcsábitó kitünően adta szerepét, valamint Ernyei Emil szinte, mint modern férj. Meg kell még emliteni Szántó Jenőt, Szécsi Emmát, Németh Annát és Hécey Etelt.

Szerdán — 26-án — Korda Sándor és Liptay Lajos jutalomjátékául Milöcker Károlynak óriási sikert aratott operettjét a Komédiások«-at adták elő. — Marci impresszário, a nagy nőcsábitó Agamemnonnak adta ki magát Nyul szállótulajdonos előtt. Mikor az igazi Agamemnon megérkezett egy zseniális ötlettel elveszi anyját s közbenjár, hogy Berta és Kékesi egymásái lehessenek és ebbe most már Nyul is beleegyezik, mivel testvére, Lidya révén, kit a Marci elvett, gazdasághoz remél jutni.

Várakozáson felül sikerült a darab. Korda—Marci impresszário szerepében egészen otthonosan érzi magát. Mint játéka, mint énekei kiválóak voltak. Ezért gyakran részesült tapsban, sőt egyik részletét az énekének meg is kellett ismételnie. Kitünő előadást produkált Szécsi Emma, akinek szép énekéért, kedves játékáért kijutott a falrengető taps. Ujráznia is kellett, Liptay, aki máskor csak a legegyszerübb szerepekben szokott játszani, ma, Agememnon szerepében halálra kacagtatta a közönséget. Ma egészen megváltozott, nagynak mutatta magát. Ez a szerep megfelel egyéniségének. Tapsvihar volt játékának jutalma. Szántó és Kun, mint máskor, ma is igen kitüntek. Ha a szinpadon megjelennek, már a közönség kacag. Nekik is nagy részük volt a darab sikerében. Dicséret illeti a rendezőt, a karnagyot, a játékosokat, mert ma — szinte látszott, — hogy mindegyik azon volt, hogy a darab sikerüljön. De a közönség . . . a nagy közönség nem pártolja szinészeinket. Kevesen, mindig kevesen vannak. Ha máshol nem, de itt Jánosházán biztos, hogy ráfizet társulatára az igazgató.

Heti krónika.

Személyi hir. Gróf Erdődy Sándor városunkba érkezett, hogy vadászatot tartson szajki erdejében. A vadászat kellemes idővel kapcsolatban kitünően sikerült, amennyiben 4 puskával 100 darab nyul és 37 darab fácán kakas esett.

Melyik jobb?

Egyszerü csukamájolajnál minden esetben jobb a **SCOTT-féle EMULSIÓ.** Jobb, mert könnyen emészthető, és ennélfogva gyorsabb és erőteljesebb a hatása.

Jobb azért is,

mert szivesen veszik be azok, akik a csukamájolajat undoritó ize miatt visszautasitják.

Csakis tiszta és magasfoku lofoteni (norvégországi) csukamájolaj használata engedtetik meg a

SCOTT-féle EMULSIÓ

készitésére; mert csak ez a legtáplálóbb a világon.

A SCOTT-féle EMULSIÓ a legkiválóbb.

Egy eredeti üveg ára 2 K 50 fillér.

Kapható minden gyógytárban.

Az Emulsió vásárlásánál a SCOTT-féle módszer védjegyét — a halászt — kérjük figyelembe venni.

Ostffy Lajos képviselőjelölt. A celldömölki 48-as párt legutóbbi határozatát, amelynek értelmében Ostffyt jelöltek, Kossuth Ferencnek tudomására hozták. Kossuth Ferenc erre a következő levelet i tézte Dr. Porkoláb Mihályhoz, mint a 48-as párt elnökéhez:

Igen tisztelt pártelnök Ur!

A celldömölki 48-as függetlenségi Kossuth-párt kerületi pártvezetőségének sajnálattal vettem azou bejelentését, hogy Berzsenyi Jenő képviselőtársam és t. barátom a legközelebbi képviselőválasztásoknál nem vállal jelöltséget.

Egyidejüleg a celldömölki pártvezetőségnek, Berzsenyi Jenő képviselőtársam hozzájárulásával és támogatásával hozott azon határozatát, mely szerint a kerület Kossuth-párti jelöltjéül Ostffy Lajos földbirtokost jelölte, az országos központ nevében örömmel veszem tudomásul és Ostffy Lajos részére az országos központ teljes erkölcsi támogatását biztositom.

Hazafias üdvözlettel:

Kossuth,
az orsz. párt elnöke.

Farsang. A Jánosházai »Iparos Kör« folyó évi február hó 6-án a Kaszárnya összes termeiben, saját könyvtára javára zártkörü táncvigalmat rendez. Kezdete este 7 órakor.

Lómészárszék Jánosházán. Kezdünk nagy város lenni. A szegénység már annyira ment, hogy lóhust akarnak mérni, vagy már mértek is. Ja, az ember mindenre ráfanyarodik! — Szalai József jánosházai hentes, beteg lovát levágta, husát felapritotta, jól besózta, megfüszerezte s levitte a pincébe. Beleiből meg jó kolbászokat — elsőrendüeket — csinált . . . Semmi sem marad titokban; ez sem. Hogy, hogy nem, suttogni kezdtek a városban s a dolog kitudódott. Ez a csendőrség fülébe jutott, s elmentek hozzá vizitbe a járásorvossal együtt. Szalai ur pattogott, szabadkozott, hogy ő nem kimérésre, hanem disznói etetésére akarta felhasználni. Persze, ez gyanus. Még csak azt sem tudták megállapitani, hogy milyen állatnak a husa; ezért most Pestre kellett felküldeni, vegyileg megvizsgáltatni, vajjon miféle hus lehet az. — Egyuttal a csendőrség buzgósága révén egyéb szabálytalanságok is napfényre jutottak, melyek kárositották a község pénztárát. Mint például a be nem jelentett disznóölések, a levágott marhák mind a maga neveltjei voltak. Addig jár a korsó a kutra, mig el nem törik.

Budapest tündérkertje a Rákóczi-uton levő és Grosz Ödön tulajdonát képező Ostende-kávéház. A maga nemében valódi exetrium. Egy fényes, nagy terem tükörfalakkal, keleti szőnyegekkel dusan megrakva. A kávéházi hideg ételek a francia szakácsmüvészet remekei, a borok és valódi francia liquerök kitünők. Bel- és külföldi lapok a világ minden részéről állnak az olvasó publikum rendelkezésére. Esténként az egész continensen előnyösen ismert közös Vörös Miksa hirneves cigányzenekarának meghallgatására a legerényesebb elite közönség tölti meg szorongásig a kávéház ragyogó termeit.

---

iparkodott azon, hogy zavarba jöhessen. A hirlapolvasó köhögve puffogott bele az ujságjába. A rongyos ember pokoli mulatsággal csapta össze kezeit úgy, hogy majd elejtette gyanusan, illatozó portékáját. A hordár jókedvü restelkedéssel csóválta a fejét, meg a kalitkáját. A kövér és kiállhatatlan nagyanya és a nagykalapos delnő pedig egymásra mosolyogtak és felváltva majd a kis mamára, majd pedig reám szegezték szemérmetlenül kérdő tekinteteiket.

A fiatal asszony arcát sötét pir futotta el. Sajnálnivaló, de egyszersmind elragadóan kedves zavarban kezdett valamit keresgélni a retiküljében. Csak a vén dada szólt és maradt nyugodtan.

— Dehogy, Pistukám. Ez nem a papa. A papa dolgozik a — Kaszinóban.

De Pistuka nem tágitott. Örömtől repesve nyujtogatta felém a karocskáit, mintha minden áron az ölembe kivánkoznék és mind viharosabban ismételte, hogy:

— Papa! Papa!

A dada szinte kicsinylően nézett rajtam végig.

— Furcsa, pedig nem is hasonlit a nagyságos urhoz. Annak különb az orra, meg tömöttebb a bajusza. Ugy-e, nagysága?

A helyzet olyan tarthatatlanná kezdett vállni, mint maga a fiucska. Pistuka ugyanis mind erélyesebb kiabálással kezdte követelni, hogy a karjaimba adják. Fickándozni, kapálózni, sivitani kezdett és majd kiugrott a köpenykéjéből. A haragos erőlködéstől rákvörös lett az arcocskája és kis ökleivel szinte önkivületlenül csapkodott maga körül.

Az édesanyján, meg a dadáján kivül az utitársaság valamennyi többi tagja is hasztalan iparkodott, hogy Pistukát lecsitiisa.

Végre a kalauz, a kocsi rendjének hivatott őre, erélyes fellépéssel szólt bele az általános patáliába. Parancsoló mozdulattal fordult a dadához:

— Ugyan kérem, adja már oda a gyereket ahhoz az urhoz!

— Helyes! — kiáltott fel az ideges öreg ur. A társaság több tagja is élénken kezdett helyeselni, a vén dada mérgesen rángatta a vállait és a következő pillanatban Pistuka csakugyan a karjaimban pihent.

A baba tüstént abbahagyta a sirást, csöndesen, zokogva simult hozzám és egyfolytában, boldogan gügyögte, hogy:

— Papa... Papa... Papa...

Még ma is azt hiszem, hogy nagyon ostoba arcot vághattam, mikor a kicsikét, tőlem telhető ügyességgel ringattam és dajkáltam, mert utitársaim nagy része viharos derültséggel kisérte erőlködéseimet és még a két apáca is föltekintett és elmosolyodott.

Bár semmiképpen sem éreztem magam hibásnak a sajátságos helyzetben, holmi lovagias tapintatból nem mertem a Pistuka anyjára nézni.

A pápaszemes öreg ur pedig csöndre intette az utitársaságot és a baba nemsokára elaludt a karjaim közt.

Szerencsémre nem szállt föl időközben ismerős, aki odahaza elárulhatott volna, mert bizony felsőbb női helyen bajos lett volna igazolnom, hogy tulajdonkép milyen ártatlanul keveredtem én ebbe a pikáns kis kalandba.

Amint kiértünk a Városligetbe, az alvó Pistukát nagy óvatossággal adtam vissza a dadájának.

A baba gyönyörü kis mamája elbájoló zavarban hebegte:

— Bocsánatot kérek . . . és nagyon köszönöm . . .

Én pedig nagyot sóhajtva, gondoltam valamit, de csak annyit mondtam, hogy:

— Ó, kérem, nagyságos asszony . . . Igazán nincs miért . . .

Működvelők H.-peresztegen. A Hosszúperesztegi r. k. olvasókör 1910. évi január hó 29 és 30-án, a r. k. iskola helyiségében, saját pénztára javára működvelői előadást tart. Szinre kerül: »A sárga csikó«. Népszinmű 3 felvonásban.

Lopás. Kovács Lajos 15 éves helybeli kovácsinas ellopott Kohnék vaskereskedéséből vagy 300 rézszeget. Felbérelte Molnár János 13 éves suszterinast, hogy árusitsa most el a lopott jószágot. Ez a gyerek, mikor megtudta, hogy a szegeket keresik, hogy szimatolnak a lopó után, nyomban vitte a lopott holmit. Ez az urfi egy csomót visszavitt Kohnékhoz, a másikat meg magánál tartotta. Az egyik most mint lopó, a másik mint bünrészes, a harmadik mint orgazda kerül majd bajba.

Uj vasut Tapolcára. A kereskedelemügyi miniszter Fábián Lajos budapesti vállalkozó-mérnöknek a tervezett Veszprém-nagyvázsonyi h. é. vasutnak Nagyvázsonyban tervezett végállomásából kiindulólag Vigánt, Petend, Kapolcs és Gyulakeszi községek érintésével a m. kir. államvasutak tapolcai állomásig vezetendő szabványos nyomtávu gőzüzemü h. é. vasutvonalra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

Bajok egy takarékpénztár körül. Szabadkáról jelentik: A mult hét egyik napján viharos közgyülése volt a szabadkai polgári takarékpénztár részvénytársaságnak. A részvénytársaság mérlege szerint a mult mult üzleti év 155.000 korona veszteséggel zárult és emiatt kimondta a felszámolást. A közgyülésen a részvényesek nagy többsége nem akart beleegyezni abba, hogy az igazgatóság tagjainak a felmentést megadják. Hosszabb vita után kimondták, hogy György Mór elnökigazgató, dr. Weisz Jenő ügyész és dr. Schwarc Péter igazgatónak a felmentvényt nem adják meg. Kimondták továbbá azt is, hogy az igazgatóság a takarékpénztár egész ügymenetét megvizsgálja és minthogy már eddig is büntető cselekmény nyomaira akadtak, megteszik a büntető feljelentést a visszaélések elkövetőinek kideritése céljából.

Magyar Fürdőkalauz 1910 re. Azok számára, akik fürdőhelyen, gyógyitó- vagy nyaralóhelyre akarnak menni, avagy ásványvizkurát akarnak tartani, nélkülözhetetlen az Erdős József szerkesztésében most megjelent hézagpótló diszmunka, a Magyar Fürdőkalauz. A magyar Fürdők, gyógyhelyek, nyaralótelepek és ásványvizek propagálásának a legegészségesebb módját találta el a szerző ezen szokatlanul diszes kiállitásu és ügyesen összeállitott diszkötésü munkával és méltán megérdemli, hogy a legteljesebb elismerésben részesüljön az illető faktoroktól. A munka határozott nyeresége fürdőirodalmunknak. A munka elhelyezést nyer a kontingens vasuti és hajófülkéiben, szállodában és orvosoknál. Érdeklődőknek a nagyszabásu munkát ingyen küldi meg a Magyar Fürdőkalauz kiadóhivatala Budapest, Eötvös-utca 36.

KÉRDEZZÜK MEG A HÁZIORVOST!
Krondorfi
alkálikus természetes savanyuviz
Bor, pezsgőhöz a legjobb ital.
magyarországi főraktár: Bpest, V. Zoltán-u. 10.

Elejtett beszédek.

A. Miasoda lótás-futás, rémület volt a héten s rémület az emberek arcán?

B. És te azt nem tudod?

A. Nem.

B. Akkor légy egészen fül, mert tele volt a város . . .

A. Akácfavirággal.

B. Ne zavard kérlek a szónokot. Egyébről sem beszéltek, mint azon rémes históriáról. Futó villámként terjedt el itt a hir, hogy a népszerü Moni Mandlnak kitörték a nyakát.

A. Nos?

Nos, hát aki meghallotta, aki megtudta, az mint egy őrült, ki letépte a láncát, vágtatott, rohant, futott, szaladt a Mónikát megnézni.

A. Hát nem volt igaz?

B. Nem. De a Móni mégis betegen fekszik.

A. Most igazán nem értem.

B. Majd megértesz mindent. Tudod, a napokban alsóst játszott a hires Goldstein Számi az Otthon-kávéházban. Egyszer kvart tizes zöldet kapott és a kibice megbökte. Kontrázott. Igen ám, de a partnerének kvart ász zöldje volt s rekontrázott. Elvesztette a pártit, volt most ne mulass. A Goldstein lármázott a kibiccel, ha ő nem löki oldalba, nem is gondol kontrára. A kibic azzal védekezett, hogy épen azért lökte meg, hogy ne kontrázzon. Végül azt mondta, vigyázzon, mert magának is kitöröm a nyakát, mint a Móni Mandlnak. — Több nem kellett, a nép futott a Mónihoz.

A. Mi a vége?

B. A sok ember asszony kérdésekkel ostromolta azt a szegény embert. Igaz-e? Mikép történt? Hol? Miért? Mikor és mily eszközök által? — Mindenki a nyakát vizsgálgatta, tapogatta, fogdosta a szegény Mónit. Addig vizsgálgatták, addig tapogatták, addig fogdosták, mig az egész teste kék-zöld lett és most dagadtan fekszik. Azért imádkozik folyton, hogy: »én édes Istenem, ments meg a jó barátaimtól, az ellenségeim ellen már tudok végezni.

A. Hát a Goldstein mit szól ehhez?

B. Kérlek, az egy lelketlen, szivtelen ember, egy hirhedt vérszopó, akit a nép »hótig-csalónak« keresztelt el. Dicsekszik mindenkinek, aki még beszél vele, ha a nyakát nem is tudta kitörni, azért mégis betegen fekszik.

A. Kerüljétek hát, mint a bélpoklost.

*

A. Hát a celli kerületnek hivatalos jelöltje is van már?

B. Igen, Ostffy Lajos.

A. És elejtették teljesen Maróthyt?

B. El.

A. Mi az oka?

B. Egyszerü. Barátom, a nép törte eleinte a fejét, vajjon Maróthy igazi Tiszaista volt-e, vagy most igazi 48-as. Nem tudtak megegyezni e miatt, hát azt mondták, nekünk olyan kell, aki mindig 48-as volt.

A. Jó, jó, de Maróthy kijelentette, midőn belépett a függetlenségi pártba, hogy édes és dicső a hazáért halni meg, pardon — nem azt, hogy nem akar a 48-as eszmék ellen harcolni.

B. Igen ám, de azt kifejtette, hogy a 48-as eszmékért harcra készen áll-e? Tudod a fő most, hogy éljen a borok királya: a pezsgő. Üritjük majd poharunkat a jelölt egészségére.

A. És van Ostffynak nagy pártja?

B. De milyen. Már van egy Ostffy-párti vendéglős is, ha pezsgőt akarsz nála inni, akkor menj be hozzá egy fröccsre és kezdjél vele Ostffyról beszélni. Barátom azonna pezsgőt hozat, mert olyan uriember, mint Ostffyról ha a vendéglőben beszélnek, csak pezsgő mellett engedi meg.

A pezsgőt a vendéglős fizeti.

Gabona-árak

— 1910. jan. 28-án. —

Salzberger Rudolf jelentése szerint:

Buza	13·50 13·60	korona.
Rozs	9·00—9·10	„
Árpa	6·80—	„
Zab	7·00—	„
Bab	8·—	„
Tengeri	5·70—80	„
	pr. 100 kgr.	
Irányzat	szilárd.	

Kiadó
azonnal, egy nagy üzlethelyiség, lakással, JÁNOSHÁZÁN, a vásártéren, az ujonnan épült — (Kovács-féle házban.) — Bővebb értesitést ad a kiadó hivatalunk — vagy a tulajdonos Kovács szállodás DEVECSERBEN (Nemzeti szálló.)

Stock-Cognac Medicinal
szavatolt valódi borpárlat
Camis és Stock
gőzpároló telepéből, BARCOLA.
Egyedüli Cognac-gőzfőződe állandó hivatalos vegyi ellenőrzés alatt.
Kapható Jánosházán:
SINGER NÁNDOR üzletében.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villanyerőre berendezett könyvnyomdájában Czelldömölk.